U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **E. M.**, zastoupené Mgr. Stanislavem Králíkem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 22, Hodonín, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2006, č. j. 411/06/FŘ 130, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 30 Ca 77/2006 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2006, č. j. 411/06/FŘ 130, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem ve Veselí nad Moravou dne 21. 6. 2005, pod č. j. 44143/05/311921/5651, kterým byla žalobkyni dodatečně vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2002 ve výši 26 897 Kč. Doměření daňové povinnosti se týkalo žalobkyní přijatého daňového dokladu č. 99568 ze dne 11. 9. 2002, vystaveného dodavatelem FOBY, s. r. o., a přijatého daňového dokladu č. 405623 ze dne 3. 9. 2002, vystaveného dodavatelem GABE, s. r. o., v obou případech za smrkové řezivo.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítla, že správce daně v průběhu řízení nezjistil všechny důkazy a důkazy, které byly shromážděny, nevyhodnotil v celkovém kontextu. Došlo tak k porušení § 19 odst. 1 a 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, a § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. K předmětnému zdaňovacímu období pak konkrétně uvedla, že správce daně pouze na základě výslechu svědků, a to zástupců jejích dodavatelů, neuznal řádně prokázaná přijatá zdanitelná plnění. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

Krajský soud v Brně žalobu zamítl rozsudkem ze dne 31. 10. 2007. V odůvodnění uzavřel, že zástupci dodavatelů v rámci svědeckých výpovědí popřeli poskytnutí zdanitelných plnění žalobkyni. Žalobkyně tak v daňovém řízení neprokázala (ve smyslu § 31 odst. 9 daňového řádu), že předmětnými fakturami deklarované nákupy se fakticky uskutečnily.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž jako důvod jejího podání označila ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Usnesením ze dne 31. 1. 2008 (č. l. 39) krajský soud žalobkyni vyzval mimo jiné k doplnění kasační stížnosti o konkrétní skutkové a právní důvody, a o uvedení, čeho se kasační stížností domáhá, a to ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení. Žalobkyně byla poučena o následcích spojených s nevyhověním výzvě. Usnesení jí bylo doručeno dne 15. 2. 2008.

Na tuto výzvu žalobkyně včas reagovala podáním ze dne 26. 2. 2008, v němž upřesnila, že důvodem kasační stížnosti je nezákonnost rozhodnutí, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále uvedla, že ve správním řízení byl porušen zákon i „*již ustálená judikatura Nejvyššího soudu České republiky*“ v tom směru, že je nutno zkoumat existenci skutečného hmotněprávního vztahu daňových poplatníků, což se v daném případě nestalo. Proto bylo správní řízení zahájeno a vedeno v rozporu se zákonem. Krajský soud pak nezákonnost správního řízení jen potvrdil. Navrhla zrušení napadeného rozsudku.

Takovou kasační stížnost nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad. Předmětná kasační stížnost neobsahovala dostatečně určitá tvrzení, z jakých důvodů stěžovatelka rozsudek napadá, přičemž kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (zde: kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Ze znění kasační stížnosti však musí být seznatelné důvody, které odpovídají zákonným kasačním důvodům. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají, a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil (srov. č. 161/2004 Sb. NSS). Na straně druhé ale není dostačující, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvede některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě stěžovatelka pouze označila jako důvody pro podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a v doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 2. 2008 pak obecně konstatovala, že správní řízení bylo zahájeno a vedeno v rozporu se zákonem,

když zejména nebyla zkoumána existence skutečného hmotněprávního vztahu daňových poplatníků. Taková kasační stížnost však obsahově neobstojí. Z uvedených tvrzení není nijak zřejmé, jaké konkrétní vady v úsudku či v řízení se měl soud dopustit či k jaké konkrétní v žalobě vytýkané vadě správního řízení měl soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a z čeho stěžovatelka své závěry dovozuje. Chybí též stěžovatelčin právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Taková tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou stižena nemožností jejich přezkoumání kasačním soudem. Jde o námitky jen formální, bez věcného obsahu. Obecně namítané vady nemůže ani Nejvyšší správní soud namísto stěžovatelky sám aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovatelce v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Podání stěžovatelky tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, krajský soud ji proto správně vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání (chybějící kasační důvody) brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

O vrácení zaplaceného soudního poplatku je příslušný rozhodnout Krajský soud v Brně, jehož příslušnost v této věci je dána ustanovením § 3 odst. 4 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož ve věcech poplatků za řízení o kasační stížnosti rozhoduje krajský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Lenka
Kaniová
předsedkyně senátu